

[Økonomiministeren.]

har virket på den måde, at den ekspansive del af politikken, den mere kortsigtede del af denne politik, har resulteret i, at vi har undgået den stærke stigning i arbejdsløsheden, vi ellers ville have fået i denne vinter. Man kan diskutere, hvor mange det er. Den vurdering, som jeg har, og som jeg tror er rigtig, er, at det formentlig er et sted omkring 40.000 flere, der ville have været arbejdsløse i vinter, hvis ikke vi havde gennemført denne ekspansive politik, en politik, som i øvrigt i et vist omfang virker igennem resten af 1976.

Det er rigtigt, at hele den økonomisk-politiske tankegang, vi byggede septemberforliget på, var, at når efterhånden denne ekspansive virkning på den indenlandske efterspørgsel blev afdæmpet, skulle denne afdæmpning opvejes af en voksende efterspørgsel i kraft af konjunkturopsvinget i udlandet. Dette konjunkturopsving, måtte vi erkende, da vi var nået et stykke henimod årsskiftet, kom langsommere og svagere, end vi regnede med i efteråret, men nu er det kommet i gang. Det er altså kommet lidt senere, og det er kommet lidt langsommere, end vi dengang regnede med.

Det er derfor ikke sådan, som hr. Stetter mente, at denne politik er slået fejl, at det bare er en inflationspolitik, vi fører, og at vi styrer direkte derhen, hvor andre lande må overtage administrationen af vores økonomi.

Den slags sortmaleri tjener ikke noget formål, for det er ikke i overensstemmelse med den faktiske udvikling, og hvis det virkelig var baggrunden for den politik, det konservative parti ville føre, kan jeg kun sige, at så var det en forkert baggrund, så var der ikke nogen som helst mulighed for, at de konservative kunne komme med til at lave en fornuftig økonomisk politik. Jeg ved ikke, om der er det alligevel. Det afhænger af de konservative. Hvis ikke de vil være med, må vi lave den alene, de partier, der er villige til at tage ansvaret, men de konservative skal da være velkomne til at tage et ansvar. Men så må man også have sine rigtige forudsætninger og udgangspunkter for dette, og da hjælper det ikke, at man af partipolitiske grunde vil lave dette sortmaleri.

Så skal jeg i øvrigt sige, at jeg skal ikke gå ind på en række af de interessante be-

tragtninger, der blev fremsat af forskellige ordførere vedrørende det, der skal ske i den kommende tid. Jeg mener, at som situationen er, hvor 5 politiske partier har givet udtryk for ønsket om og manifesteret det i en vilje til i fællesskab at søge at finde frem til at formulere en økonomisk politik, er tidspunktet ikke egnet til at begynde med store proklamationer hverken fra det ene, fra det andet eller fra det tredje parti.

Nu kan vi jo bare se under debatten her i dag, hvad den omstændighed, at partiet venstre fandt det belejligt at give socialdemokratiet et fornuftigt grundlag for sine 1. maj-taler ved at sende nogle annoncer ud over hele den borgerlige presse sat op i sædvanligt valgudstyr, har kunnet udnyttes til under debatten her i dag, hvor de partier her i salen, som bestemt ikke ønsker, der skal føres en fornuftig og forsvarlig indkomstpøolitik, siger vendt imod socialdemokratiet og imod regeringen: vil I virkelig acceptere den politik? Er det virkelig meningen, at dette og hint og sådan og sådan skal ske? For det står jo i venstres program. Dertil må jeg sige: ja vel, venstre har erklæret, — men ikke med helsidesannoncer i hele dagspressen — at det ikke er ultimativt, det er venstres udgangspunkt for sine forhandlinger. Ja vel, det må venstre naturligvis have, ligesom andre partier må have andre udgangspunkter for deres deltagelse i forhandlingerne. Det binder ikke nogen på forhånd, hvilket udgangspunkt de har, når de kommer til forhandlingerne. Men jeg tror altså ikke, det er klogt, hvis man med alt for stor brask og bram på den måde, inden forhandlingerne kommer ind i de mere alvorlige faser udover den mere opklarende fase, i den egentlige forhandlingsfase igennem udtalelser til offentligheden søger at binde sig selv eller andre på en sådan måde, at det forringer de virkelige muligheder for at nå et kompromisresultat imellem de deltagende partier.

Af den grund mener jeg heller ikke det ville være rigtigt, hvis jeg prøvede på her på nuværende tidspunkt under denne debat at sige, at dette kan regeringen ikke gå med til, dette kan regeringen ikke gå med til, dette vil regeringen forlange gennemført, dette vil regeringen overveje osv. osv. Det er noget, som de 5 partier, der deltager i forhandlingerne, må tale om, og så må vi jo håbe på,